

ASTĂZI în Biserică

Fecioara **astăzi** pe Cuvântul Cel mai înainte de veci merge să-L nască în peșteră în chip de negrăit. (din Canonul de rugăciune la Sărbătoarea Înaintepăznuirii Nașterii Domnului)

Astăzi, Stăpânul se taie împrejur și lisus este numit. (din Canonul de rugăciune la Praznicul Tăierii împrejur cea după Trup a Domnului)

Astăzi, Prorocul și Înaintemergătorul se apropie de Stăpânul și cu frică stă înaintea Lui, văzând pogorârea lui Dumnezeu la noi. **Astăzi**, Stăpânul merge la Botez, ca să ridice firea omenească la înălțime. (din rugăciunile Slujbei Agheasmei Mari)

Veniți să-L vedeți pe Hristos..., pe Care Simeon **astăzi** în templu îl tine în brațe (din Canonul de rugăciune la Praznicul Întâmpinării Domnului)

Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac (din Troparul Praznicului Bunei Vestiri)

Astăzi, din mormânt ca dintr-o cămară strălucind Hristos...(din Stihirile Paștilor).

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, **astăzi** m-am sculat împreună cu Tine, înviind Tu...(din Canonul Învierii)

O parte din aceste stihuri le-am auzit citite sau cântate la Sărbătorile pe care tocmai le-am prăznuit, iar pe celelalte le vom auzi la Sărbătorile care vor urma în cursul anului. Ceea ce trebuie remarcat este că în toate aceste rugăciuni ale Bisericii apare cuvântul „astăzi”. Cum și când este valabil „astăzi”, de vreme ce l-am cântat și ieri și alaltăieri și anul trecut și acum doi ani și acum zece ani și acum o sută de ani și acum o mie de ani? Când și pentru cine au avut și au o adevărată însemnătate aceste tropare? **Întotdeauna și pentru toți**. Biserica noastră trăiește nu numai timpul limitat, ci și așa-numitul „timp liturgic”, care este mai presus de trecut, prezent și viitor, și le unește pe toate într-un „astăzi” veșnic, într-un neîncetat, statornic și nemișcat „prezent”.

(doxologia.ro/cuvinte-duhovnicesti/timpul-liturgic-este-un-vesnic-prezent)

„Prin Nașterea Mântuitorului, adică „prin intrarea lui Dumnezeu ca Fiu al Omului în istorie, timpul care nu există, ci este doar o convenție prin care măsurăm distanța de la chemarea lui Dumnezeu până la răspunsul nostru, devine real, devine realitate pentru că noi viețuim cu Dumnezeu.” (Pr. Vasile Gavrilă, din cartea “Focul din cetate”) Astfel Biserica, prăznuind diferite evenimente ale prezenței Domnului pe Pământ, nu săvârșește aceasta pentru o simplă amintire, în sensul psihologic al termenului, ci trăiește în chip tainic aceste evenimente prăznuite.

“Biserica ne învață că timpul nu este doar o succesiune liniară de evenimente, ci un fenomen mult mai complex, o poartă spre cunoașterea marilor taine ale lui Dumnezeu. Văzut din perspectiva istoriei mântuirii, timpul devine locul întâlnirii dintre Dumnezeu și om. Dumnezeu S-a pogorât la noi ca să ne mântuiască, iar noi putem să-L întâlnim încă din viața aceasta, în fiecare sărbătoare a Bisericii. Biserica prăznuiește lucrarea mântuitoare pe care Hristos a săvârșit-o o dată pentru totdeauna. Participarea la praznicele Bisericii nu este doar o simplă călătorie în timp a minții noastre, ci o adevărată pre-gustare a veșniciei, din care ne împărtășim aici și acum. Astfel, timpul ia o nouă dimensiune, pe care am putea-o defini prin cuvintele **prezentul cel veșnic**, fiind un dar neprețuit oferit nouă de Sfânta Biserică. Prin harul pe care Domnul îl revarsă asupra noastră în slujbele dumnezeiești, ni se dă putința să trăim în același timp atât prezentul, cât și trecutul și viitorul. Ca creștini, noi ne bucurăm de privilegiul și de cinstea de a-L urma pe Hristos în călătoria Sa către cele de jos, pentru ca să fim înălțați împreună cu El în slăvită zi a celei de-a Doua Lui Veniri.”

(Arhim. Zaharia Zaharou, din cartea “Veșnicul astăzi”)

Sfântul Maxim Mărturisitorul (sărbătorit pe 21 ianuarie)

Sfântul Maxim Mărturisitorul este un sfânt foarte cinstit de teologi și iubit de credincioși, atât pentru profunzimea scrierilor sale, cât și pentru felul în care a trăit și a murit pentru credință.

S-a născut în jurul anului 580 într-un sat din Palestina, beneficiind de o educație aleasă și ajungând chiar în anturajul împăratului, la Constantinopol. Prin scrierile sale a apărat dreapta credință de erezia monoteistă (numai o singură voință în Hristos), care cuprinsese tot răsăritul. Iubind mai presus de toate adevărul, nu s-a sfiit să înfrunte pe patriarhii eretici. Pentru aceasta a și pătimit de la mai marii vremii tăierea mâinii drepte din umăr și smulgerea limbii din rădăcină. A fost exilat în ținutul pustiu al Pontului împreună cu alți doi ucenici. După multe chinuri suferite acolo, se sfârșește din viață la 13 August 662 în vârstă de 82 de ani. Biserica îl numește mărturisitor pentru că a mărturisit adevărul până la moarte: "Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții" (Apocalipsa 2:10).

Sfântul a lăsat ca moștenire o operă extrem de valoroasă. Una din temele majore ale operei sale este dreapta credință, o temă actuală și în zilele noastre, când mulți gândesc că este suficient ca omul să creadă, indiferent cum se raportează la Dumnezeu. Sfântul Maxim Mărturisitorul arată că nu este suficient să ai o credință dreaptă și o viață stricată sau o viață dreaptă și o credință strâmbă, ci cele două trebuie să meargă împreună. Sf. Maxim insistă asupra corespondenței dintre credința cea adevărată, descoperită prin Hristos în Sfânta Scriptură, și asumarea ei în viața noastră în mod concret. Trebuie să știi ce crezi și să știi cum să crezi ca să beneficiezi de o credință mântuitoare.

La fel, celor care susțin că e bine să trăim clipa și să lăsăm pe mai târziu cele ale bune morale pentru că se vor mântui și cei din ultimul ceas, Sf. Maxim le răspunde prin a-i îndemna să-și îmbunătățească zi de zi viața pentru că nu știm când va fi ceasul din urmă și pentru că sensul omului este asemănarea cu Dumnezeu. Lumea în care trăim nu "este ultima realitate" spune acesta și există o putere latentă în om care îl cheamă la asemănarea cu Dumnezeu. Cine slujește păcatului este rob păcatului, nu este liber. Patimile

desfigurează chipul lui Dumnezeu în om, iar virtuțile reconfigurează chipul lui Dumnezeu în om. Noi am devenit sclavii patimilor. Sf. Maxim propune să schimbăm patimile prin virtuți, lucru care se face prin ascultarea de Hristos, prin împlinirea poruncilor lui și printr-un efort permanent ascetic de despățimire și de renunțare la propria noastră voie, de "tăiere a vocii", cum spun monahii. Renunțarea la propria voie înseamnă să permiți celuilalt să se promoveze, să îl promovezi pe celălalt prin faptul că te-ai retras discret din fața lui, în limitele unui dialog rezonabil și civilizat.

O altă temă abordată de Sf. Maxim este dubletul plăcere-durere. Prin conștiință, omul are sădită de la naștere o căutare a binelui, care de multe ori eșuează însă în căutarea plăcerii. Sfinții ajung la binele hărăzit omului, dar noi, ceilalți, sfârșim în căutarea ne bună a plăcerii prin confort, lux și egoism. Sf. Maxim spune că această plăcere duce în cele din urmă la durere pe care încercăm într-un cerc vicios să o vindecăm prin altă plăcere. Este bucurie reală doar însoțirea cu Dumnezeu și sunt aduse argumente împotriva iubirii de sine manifestată în iubirea trupului și a lumii materiale. Plăcerea dată de unirea cu Dumnezeu prin contemplație este superioară celei venite prin simțuri, simțuri care trebuie reorientate spre Dumnezeu. Numai astfel vom putea cunoaște prin experiență proprie plăcerea prezenței lui Dumnezeu. Adam nu și-a îndreptat plăcerea naturală către cunoașterea lui Dumnezeu ci către lume, spre pofta trupească, simbolizată de pomul cunoașterii binelui și răului. Atunci s-a corupt pofta de Dumnezeu, devenind pofta de lume de care poți scăpa doar asumându-ți durerea efortului de despățimire. Aceasta este asceza care înlocuiește poftele trupesti cu plăcerea dialogului cu Dumnezeu: postul și rugăciunea, bucuria unei lecturi, admirarea naturii ca și creație a lui Dumnezeu.

Părintele Dumitru Stăniloae l-a numit pe Sf. Maxim Mărturisitorul un "Uriaș al cugetării" pentru rolul și influența pe care a avut-o în viața și teologia bisericii.

(Cuvânt pentru Suflet. Sfântul Maxim Mărturisitorul, un izvor de apă vie (25 05 2018) - YouTube)